

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Gajewska

w sprawie **D. Ż.**

skazanego za czyn z 107 § 2 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

na posiedzeniu w dniu 8 lutego 2024 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z dnia 19 lipca 2021 r., sygn. akt II Ka 57/21

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w Nisku

z dnia 28 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 78/19

na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

**uchyla zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu i
poprzedzający go wyrok Sądu Rejonowego w Nisku, a na
podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. umarza postępowanie w sprawie,
kosztami procesu obciążając Skarb Państwa.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 78/19, Sąd Rejonowy w Nisku uznał D. Ż. za winnego popełnienia wykroczenia skarbowego z art. 107 § 4 k.k.s. w zw. z art. 107 § 2 k.k.s. i wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 5.000 zł. Orzekł wobec oskarżonego środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przedmiotów w kwocie 145.450 zł.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 19 lipca 2021 r., sygn. akt II Ka 57/21, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wskazanego wyżej orzeczenia wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich, zaskarżając powyższy wyrok w całości, na korzyść D. Ż. i zarzucając mu:

„obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 51 § 1 k.k.s. w zw. z art. 44 § 2 i 3 k.k.s., poprzez ich zastosowanie i wyrażenie błędnego poglądu, że chwilą od której należy liczyć datę biegu przedawnienia karalności czynu przypisanego D.Ż. stanowi koniec roku, w którym upłynął termin płatności należności publicznoprawnej, w sytuacji, gdy w przedmiotowej sprawie przepis art. 51 § 1 k.k.s. w zw. z art. 44 § 3 k.k.s. nie miał zastosowania, co doprowadziło do błędnego ustalenia daty przedawnienia karalności czynu przypisanego D. Ż. , a w konsekwencji błędnego ustalenia, że w dacie orzekania przez Sąd I Instancji nie doszło do przedawnienia karalności czynu, co w efekcie doprowadziło do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s.”.

Podnosząc powyższe, Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Nisku i umorzenie postępowania z powodu przedawnienia karalności czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich okazała się oczywiście zasadna, co pozwoliło na jej rozpoznanie na posiedzeniu bez udziału stron, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Istotnym w przedmiotowej sprawie było zagadnienie przedawnienia karalności wykroczenia skarbowego. Sąd Okręgowy błędnie zastosował przepis art. 51 § 1 k.k.s. w zw. z art. 44 § 2 i 3 k.k.s., w konsekwencji czego wywiódł nietrafny wniosek, że nie doszło do przedawnienia karalności czynu, za który D. Ż. został skazany. D. Ż. został oskarżony o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 2 k.k.s., który stanowi, że kto na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uczestniczy w zagranicznej grze hazardowej, podlega karze grzywny do 120 stawek dziennych. Czynność sprawcza, jak wynika z opisu czynu przypisanego skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego, polegała na uczestniczeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zagranicznych grach hazardowych organizowanych za pomocą sieci Internet na witrynie [www.\[...\].com](#) przez podmiot o nazwie „[...]” z siedzibą na M. Czyn ten został popełniony w okresie od dnia [...] 2017 r. do dnia [...] 2017 r. Ostatecznie, Sąd I Instancji uznał, że czyn ten stanowi wykroczenie skarbowe z art. 107 § 4 k.k.s. w zw. z art. 107 § 2 k.k.s. Jak zaś wynika jednoznacznie z treści wskazanych przepisów i opisu czynu przypisanego oskarżonemu, polegającego na uczestnictwie w zagranicznych grach hazardowych i uzyskaniu w nich wygranej, dla jego popełnienia irrelevantna pozostaje kwestia uiszczenia, bądź braku uiszczenia podatku od wygranej w zagranicznej grze losowej organizowanej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozpoznając wniesioną w sprawie apelację Sąd Okręgowy niezasadnie przyjął, że zastosowanie do obliczenia terminu przedawnienia karalności wykroczenia skarbowego ma w tej sprawie przepis art. 51 § 1 k.k.s. w zw. z art. 44 § 2 i 3 k.k.s. Wskazał, że z uwagi na okoliczność, iż D. Ż. otrzymał od „[...]” z siedzibą na M. przelewy w łącznej wysokości 145.450 zł tytułem wypłaty wygranej, zaś od tej sumy wypłaconych wygranych nie odprowadził podatku, to skutkiem powyższego czyn skazanego polegał na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej, w rozumieniu art. 51 § 1 k.k.s. w zw. z art. 44 § 2 i 3 k.k.s. (k. 389). W niniejszej zaś sprawie nie zarzucono, ani nie przypisano oskarżonemu, popełnienia czynu polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie

należności publicznoprawnej, lecz na uczestnictwie w grach hazardowych, a zatem zastosowanie znaleźć winny ogólne przepisy przedawnienia karalności przestępstw i wykroczeń karno-skarbowych (art. 44 § 1 k.k.s., art. 51 § 1 i 2 k.k.s.). Słusznie przy tym wskazał w kasacji skarżący, że Sąd Okręgowy nie tylko nie wskazał, jaki miałby to być podatek i do kiedy zobowiązany był go uiścić oskarżony, ale również błędnie przyjął samo istnienie w tej sprawie obowiązku jego uiszczenia, ponieważ w okresie, kiedy skazany popełnił przypisany mu czyn, obowiązywał przepis art. 21 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U.2016.2032 t.j. z późn. zm.), zgodnie z którym wolne od podatku dochodowego były wygrane w kasynach gry oraz w grach bingo pieniężne i fantowe urządzanych i prowadzonych przez uprawniony podmiot na podstawie przepisów o grach hazardowych obowiązujących w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w innym państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w toku kontroli odwoławczej błędnie zastosował przepis art. 51 § 1 k.k.s. w zw. z art. 44 § 2 i 3 k.k.s., co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy orzeczenia, które winno zostać uchylone z uwagi na przedawnienie karalności czynu, a postępowanie w tej sprawie umorzone.

Termin przedawnienia zarzuconego przestępstwa karno-skarbowego należy w przedmiotowej sprawie ustalić zgodnie z brzmieniem przepisu art. 51 § 1 i § 2 k.k.s., tj. licząc go od dnia popełnienia zarzuconego czynu. Z uwagi na fakt, że czyn objęty postępowaniem został popełniony w okresie od dnia [...] 2017 r. do dnia [...] 2017 r., a jednocześnie w terminie wskazanym w przepisie art. 51 § 2 k.k.s. wszczęto postępowanie przeciwko oskarżonemu, przedawnienie karalności wykroczenia skarbowego przypisanego oskarżonemu nastąpiło w dniu [...] 2020 r. Powyższego nie zmienia również treść uchylonego już przepisu art. 15zzr ust. 6 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz. U. 2021, poz. 2095 ze zm.), który wstrzymywał/zawieszał bieg terminu przedawnienia karalności czynów, w tym wykroczeń skarbowych.

Wobec przedawnienia karalności zarzuconego oskarżonemu czynu w czasie postępowania rozpoznawczego przed Sądem I instancji zaistniała w sprawie bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. Należało zatem uchylić orzeczenia Sądów obu instancji, a postępowanie w tej sprawie umorzyć.

Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje oparcie w art. 632 pkt. 2 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku.

[J.J.

[ał]]